

FERDA İZBUDAK AKINCI

MUTLULUK SOKAĞI

 tudem

FERDA İZBUDAK AKINCI
MUTLULUK
SOKAĞI

MUTLULUK SOKAĞI

© 2008, Tudem Eđitim Hizmetleri San. Tic. AŐ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ferda İzbudak Akıncı
EDİTÖR: Burhan Düzçay
KAPAK RESMİ: Tülay Sözbir-Seidel
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. Tic. Ltd. Őti.
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Őubat 2009
Yirmi Yedinci Baskı: Haziran 2021 (3000 adet)
(İlk yirmi altı baskı toplam 97.000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 331 - 8
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 45790

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

FERDA İZBUDAK AKINCI
MUTLULUK
SOKAĞI

**Ferda İzbudak
Akıncı**

İzmir'in Dikili ilçesinde doğdum. Çocukluğum ve ilk gençliğim Ege kıyılarında geçti. Yazdığım masal ve hikâyelerdeki denizin tuzu, suyu, rüzgârı, kayıkları, balıkları, gemileri, deniz kabukları ve hatta rüyaları oradan gelir.

Şiirler yazarak başladığım ve pek çok ödül alan öykülerimle geliştirdiğim yazma serüvenim, romandan denemeye edebiyatın çeşitli türlerinde ürettiğim yapıtlarla sürüyor.

İnsanın edebiyatla hayatı daha derin seveceğine inanıyorum. İstiyorum ki, çocuklar doğanın bir parçası olduklarını bilerek, yeryüzünün diğer canlılarıyla birlikte neşe içinde büyüyüp mutlu yaşasınlar. Yazdıklarımda bu yüzden en çok doğanın ve olmasını istediğim hayatların izleri var. Yaşam boyu öğrenme düşüncesini çok eğlenceli bulduğumdan Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi'nde Felsefe okuyorum.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Öykü:

Sokak Kuşu/Uçurtmanın Gözleri,
Kuş Kulesi, Işıklı Ayakkabılar, Kuğu Gecesi

Masal:

Su Masalları, Çuvaldiken Kasabası, Rüzgâr Masalları

Roman:

Mutluluk Sokağı, Bisiklet Yarışçıları,
Üç Yapraklı Yonca, Kış Ülkesi Çocukları

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Bergamalı Simo (roman)
Yazma Dersleri (kurmaca dışı)

BİRİNCİ BÖLÜM

Yolculuk...

Kompartıman serin ve sessiz. Arka tarafta oturan, biri yaşlı iki kadından ve ön sıradaki Orhan'la ailesinden başka kimse yok. Bir de ben elbette. Böyle olması iyi. Çünkü çantamda inanılmaz bir hazine taşıyorum.

Yola çıkmadan hemen önce annem, yıldızlı, parlak, gümüş rengi bir kâğıda sarılmış, kurdeleyle bağlı, incecik bir paketi bana uzattığında, içinde, bir gün elimde tutacağımı hayal bile edemeyeceğim bir şey olduğunu bilemezdim.

“Bunu senin için Bilgi gönderdi,” dedi tatlı bir sesle, “yolda ya da gittiğin kentte açmanı istedi.”

Paketi kapı aralığında hemen açmaya kalkıştım. Benim için gönderilmişti nasılsa.

“Hayır canım,” diyerek elimi tuttu. “Şimdi değil. Sonra, yalnız kaldığında görmeni istiyor ablan.”

“Bir kitap mı acaba?” diye sordum, merakımı yenemeyerek.

“Bunu biz de bilmiyoruz oğlum. Böyle kapalı geldi paket. Açtığın zaman görürsün artık. Şimdi geç kalmamalısınız,” diyerek araya girdi babam.

Böylece eşyalarımı arabanın arkasına koyup istasyona doğru yola çıktık.

Demek bu küçük paketin içindekini yalnızca benim görmemi istiyordu Bilgi ablam. Öyleyse çok özel bir şey olmalıydı. İçinde ne vardı acaba?

Kompartımda yalnız oturmayı da bu yüzden istedim. Hayal kurmaya istediğim kadar zaman bulabilmek ve ablamın bana gönderdiği paketi açabilmek için.

Saçlarımın kumral, gözlerimin ela olduğunu hep söylediler. Ne kadar akıllı, ne kadar uslu olduğumu da... Böylece yakınlarım beni çok iyi tarif ettiklerini düşünmüş olmalılar. Ailemden söz ediyorum. Bir kompartıman içinde evimi, ailemi hızla geride bıraktığım şu dakikalarda geriye dönüp bakıyorum da... Ne kadar yalnız, ne kadar hayalci bir çocuk olduğumu hiçbirinin fark etmediğini düşünüyorum. Yıllarca aynı odayı paylaştığım Özge'nin bile.

Belki de hayalci olmanın sırrı bu. Ne kadar fark edilmezseniz o kadar fırsat ve zaman bulabilirsiniz kafanızda yeni düşler, yeni oyunlar kurmaya.

Sesler... Sesler uzaklaştıkça anılar çalıyor kapımı. Sesler uzaklaşıyor.

Küçük bir çocukken de bayıldığım çuf çuf sesleri arasında, raylar üzerinde kaymaya başladığımızda, istasyonun önünde duran babam bana el sallıyor; koluyla destek olduğu annemse ağlıyordu. İlk dönemeci döndüğümüzde içim burkuldu. Duvarları taş, çatısının saçakları işlemeli istasyon binası, yanında büyüüp gitmiş çam ağaçları ve

yolcuların oturduğu ahşap sıralarıyla gözden kayboluvermişti. Ağlamadıysam da ağlamak isterken buldum kendimi. Kompartımanın penceresinden uzaklaştım.

Hayal kurmak ağlamaktan iyidir. Ben hep öyle yaptım sanırım. Bunu nasıl başardığımı şimdi anlayamıyorum, ama ağlamak istediğimde güzel şeyler düşünmeye başladım hemen. Yarın sabah ilkbahar olacak, derdim kendi kendime. Gri, buz gibi havalarda, pencereimin camına parmağımla güneş çizdim. Havada uçuşan, suyu çekilmiş, sararmış yaprakları, kelebek kanatları gibi görmeye başladım. Yapraklar uçtukça simler dökülürdü yeryüzüne.

Beni her zaman anladılar aslında. Anladılar ama kendi ölçüleriyle. Hiç aç beklemedim. Yemeğim hep hazır oldu. Hiç uykusuz kalmadım. Yatağım hep yumuşak, çarşafım her zaman mis kokuluydu. Karanlıkta bırakmadılar beni hiç. Evimiz ışıklar içindeydi. Yine de düşleri olanlar, korkuyu da bilir. Ve bir çocuk büyürken, büyüklerin hiç farkına varamayacağı korkulardan geçebilir. Kendine çocukça sevinçler üretmezse, büyüklerin sevinç dediği şeylerin ortasında çok yavan bir hayata doğru yürüyebilir. Yaşamları çok can sıkıcı olabilir. Bence çocuklar düşleriyle birlikte büyümeli, düşler çocukların en güvenli sığınaklarıdır.

Bu gece ilk kez yanımda ailemden ya da öğretmenlerimden kimse olmadan yolculuk yapacağım. Üstelik uzun bir yolculuk olacak bu.

Bütün gece yol alacağız. Gideceğim yerde, kenti çevreleyen mor dağlar var. Buradaki bütün dağları evler

sarmış durumda. Tren uzaklaştıkça, evlerle kaplı dağlar da uzaklaşıyor. Evimizden bu kadar uzakta, yaşamımın nasıl olacağını merak ediyorum.

İki ay önce, mor dağlarla çevrili kentteki okula kayıt yaptırmak için gittiğimizde, annem ve babamla birlikteydik. Yanımızda benimle aynı okulu kazanan bir sınıf arkadaşım da vardı. Babalarımız arkadaş olduğundan, kayıt için bizimle gelmişti Orhan. Ülkenin ortalarında bir yerde, büyük bir kentin sesler, uğultular sarmış istasyonunda indik trenden.

Kazandığımız okula gittik hemen. İnternette önceden görmüş olsak da okul bana çok görkemli geldi. Heyecanlandım. Yine de arka bahçesinin sarmaşıklarla kaplı duvarları boyunca kocaman çam ağaçları yükselen eski okuluma derin bir özlem duydum. Dile kolay, sekiz yılım geçmişti orada.

Yeni okulum büyük ve çok eski bir binaydı. Yeşillikler içindeki kocaman bahçesinde bir havuz, bahçedeki yolun dönemeçlerinde mermer heykeller yer alıyordu. Ana binanın alt katlarında geniş sahneleri olan büyük salonlar vardı. Uzun, loş koridorları, geniş merdivenleri ve başları topuzlu tırabzanları gri mermerdi. Yüksek pencerelelerinden asırlık çamlar görünüyordu. Merdiven başlarında ünlü ressamların tabloları asılıydı. Bahçesi uçsuz bucaksızdı sanki. Bahçe duvarları kale duvarına benziyordu.

Benim eski okulumun pencereleri arka bahçeye ya da öndeki işlek caddeye açılırdı. Sınıfları küçüktü. Orada

kendimizi evimizde gibi hissederdik. Eski bir levanten köşküymüş annemin dediğine göre. Kalorifer döşenmesi sakıncalı olduğundan, kış bastırınca, sınıflara kurulmuş kocaman kömür sobalarından yayılan sıcaklıkla ısınırdık.

Gördüğüm, düşündüğüm her şeyin, beni sarıp sarmaldıktan sonra, çabucak eski okuluma, evime götürdüğünü anlayıp üzüldüm. Yeni okulumu biraz ürkütücü bulmuş-tum sanırım. Ben mi çok küçüktüm, okul mu çok büyük-tü?.. Yakında on beş yaşıma gireceğim düşünülürse, küçük filan olmadığım ortaya çıkıyordu. Her şeyiyle büyük olan, yeni okulumdu.

Annem kaygılı bir sesle, “Ne düşünüyorsun Utkucuğum? Çok sevinmiştin bu okulu kazandığına. Düş kırıklığına mı uğradın yoksa?” diye sorduğunda, toparlandım. Biraz da utandım sanırım. Orhan, çoktan kendini kaptır-mış, sınıfların kapılarını açıp kapatıyor, merdivenleri hızla inip çıkıyordu. Sanki bir an önce kara tahtanın karşısına oturup ders dinlemek ister gibiydi.

Ben biraz çocukça mı davranmıştım?

İyi ama, kendimi annesinden ayrılmak istemeyen küçük bir çocuk gibi hissetmiyor muydum zaten? Her zaman büyümüş gibi davranmak, öyle görünmek isteyen ben, şimdi birden, böyle...

Sevinmiştim, evet. Önemli bir şeydi benim için bu okulu kazanmak. Çocukluğumdan ayrılmaktı zor olan belki. Evimizden... Oysa örnekler önümdeydi. İki ablam da tıpkı benim gibi okul kazanarak ayrılmışlardı evden. Bir daha da asla eskisi gibi, evimizin delişmen kızları olmamış-lardı. Her gelişlerinde daha da değişmiş buluyordum onları.

Bu tanımadığım davranışlar, nasıl desem... giderek yabancılaşıyorlardı sanki evimize, hâlâ evde yaşayan bizlere. Ölçülü, bambaşka kızlardı artık.

Ben bir karar verdim oracıkta. Pencereden görünen mimozaya, duvarlarına sevdiğim rock gruplarının resimlerini astığım odama, kapımızın girişindeki iki güzel karabiber ağacına, masasına günün hemen her saatinde ışık düşen mutfağımıza ve bizi sevgiyle büyüten annemle babama yabancılaşmak istemiyordum.

Büyüme bu muydu yoksa? Yeni bir hayata başlarken eskisine yabancılaşmak?..

Kaydımı yaptırдық ve geri döndük. Artık evdeki günlerim sayılıydı.

Ve 'sayılı gün çabuk geçermiş' sözünü anımsatırcasına çabuk geçti zaman.

Şimdi kalmak üzere gidiyorum, pencereleri mor, yüksek dağlara bakan yeni okuluma. Orayı kazanmış olmak inanılmaz geliyor bana.

Bu kez benim ailemden kimse yok trende. Orhan'ın ailesiyle birlikte gidiyoruz. Bizi yerleştirip dönecekler.

Orhanların oturduğu yere bakıyorum. Koyu bir söyleşiye dalmışlar. Artık Bilgi ablamın benim için gönderdiği paketi açabilir miyim? Orhan'a bakıyorum. O da dönmüş bana bakıyor. Sonra kalkıp yanıma geliyor.

"Sıkılıyor musun Utku?"

"Hayır, sıkılmıyorum," diyorum.

Biraz yeni okulumuzdan konuşuyoruz. Biraz ayrıldığımız arkadaşlarımızdan ve onların gideceği yeni okullardan... Durgunluğumun farkına varıyor Orhan. Belki de canı sıkılıyor.

“Ben annemlerin yanına gideyim, sen de gelsene,” diyor.

“Şimdi ortalık aydınlıkken dışarıyı izlemek istiyorum. Sonra da kitap okuyacağım. Sen rahatına bak,” diyorum. “Sıkılırsam gelirim yanınıza.”

“Tamam,” diyor Orhan.

Annesiyle babasının oturduğu yere yöneliyor.

Bilgi ablamın benim için gönderdiği paketi hava karardıktan, dışarıdaki her şey görünmez olduktan sonra açmaya karar veriyorum. Şimdi kendimi yolculuğun akışına bırakmak istiyorum. Yanından geçtiğimiz her şeyi görme liyim. Yolculukları seviyorum. Trenleri, istasyonları da... Yalnız içimde bir hüzün var nedense. Annemin, babamın ve artık belki de bir daha hiçbir zaman uzun süreli oturmak üzere dönmeyeceğim evimizin geçmişte kaldığı duygusu, çok güçlü duyumsatıyor kendini.

Bu gece belki de çocukluğumla vedalaşacağım. Onu yanımda götürmeyeceğim belki, iyice derinlere saklayacağım. Büyümüş gibi yapacağım. Büyümüş gibi konuşacağım. Korkularımı içime atacağım büyük olasılıkla. Bu büyümek değil mi?

Annemin istasyondaki duruşu gözlerimin önünden gitmiyor. Kendimi bildim bileli o ‘en çok benimdi.’ Üç kardeşin en küçüğüydüm. Ablalarım Bilgi ve Özge, annemizin

benimle ilgilenmesine alışmışlardı. Ben hep çocuktum çünkü. Onlar yavaş yavaş genç oluyordu.

Anneme tümenden sahip olmam için çok beklemem gerekmedi. Çünkü artık evde benden başka çocuğu kalma-
mıştı. Ablalarım benden çok önce ayrılmışlardı evden. Belki de bu yüzden, evden ayrılmak beni böylesine sar-
sıyor.

Çocukluğum, doğduğum evde geçti. Annemle babam oraya, o eve yalnız dönüyorlar şimdi. Ben bütün ayrılıkları biliyorum. İki ablamdan gözlerimin önünde ayrılmışlardı. Elleri boş kalmış gibi eve dönüşleri, her uğurlayıştan sonra... Annemin hatta babamın hıçkırıkları. Çocuklarını büyütüp büyütüp gönderiyorlardı. Özge ablamın gidişi hâlâ gözümün önünde. Daha iki yıl oldu çünkü. Üstelik yaz tatili için eve geldiği halde, benim evden ayrılışımı bekleyememiş, gitmişti. Bilgi zaten tatillerde bile çok kısa süre gelebiliyor artık. Onun şimdi, bitirdiği üniversitede bir görevi var. En sonunda ben de gidiyorum işte.

“Büsbütün yalnız kalacağız,” diyor annem, babama bakıp.

“Hayat böyle,” diyor babam.

“Güzel yolculuklara uğurlayın çocuklarınızı hep, ne mutlu,” derdi anneannem. “Bizler sizi uğurlamadık mı? Hep aynı hüznün... Önemli olan, onları iyi yarınlara yolcu edebilmektir. İstedikleri hayatlara doğru gitsinler. Acısız. Doğru dürüst. Kendilerini bilerek. Kendi ayakları üstünde durarak...”

Annem dinlerdi onu.

“Sen de az ağlamadın abimin arkasından anne,” derdi ara sıra. “Kocaman adamdı. Üniversiteye gidiyordu.”

Sesi titrerdi belli belirsiz anneannemin:

“Çocuklar hiç büyümmez annelerinin gözlerinde. Hep çocuk kalırlar. Ama dikkat etmeli. Bu duyguya iyice kapılıp, onların gelişmesine engel olmamalı.”

Belki ben de şimdi annem ve babam için hâlâ çocuk sayılıyorum.

Bu gece pek çok şey uçuşup duruyor kafamda. Büyüdüm artık, başka bir kente yatılı okula gidiyorum derken, birden küçük Utku oluveriyorum. Trenin raylarda kayarken çıkardığı ses beni gerilere, trense geleceğe götürüyor. Evden ayrılmanın bana böyle acı vereceğini hiç düşünmemiştim. Yıllarca neredeyse hep aynı yerlerinde, annemin ya da babamın koyduğu gibi duran eşyalarla, onca ayrıntıyla ‘bize özgü’ evimiz... Ablalarımın cıvıltıları evin her köşesinde.

FERDA İZBUDAK AKINCI

MUTLULUK

SOKAĞI

Geleceğe uzanan bir yolculuk romanı *Mutluluk Sokağı*. Yeni kazandığı okula başlamak için başka bir şehre doğru yola çıkan, iki ablası gibi evden ayrılarak kendine yeni bir yaşam kuracak olan bir gencin dopdolu hikâyesi.

Bu yolculuk aynı zamanda geçmişe de götüren bir yolculuktur. Geride kalan çocukluğun, cıvıltılı kız kardeşlerin, özverili yaşamlarıyla bütün sorunları aşmaya çalışan anne babanın ve anılarla dolu bir evin özlemi ise en yakın yol arkadaşı...

Ferda İzbudak Akıncı'dan yine tek solukta okunacak bir ilkgençlik romanı...

